

Sorsvágta

„Vak ügetését hallani...”

(Ady Endre)

*A halál fókuszában összegyűlt a hold.
Lova éjbenyúló nyakára bukva röpül
apám a brjanszki erdőn át, körötte
hó, s a hóban kéken alvó mennykövek.
Felhőlépő csizmáiból fölldérclik
árvasága, s hintál himnusz-súlyosan
a végzet kengyel-mérlegén —*

*fölvonyít
valahol egy magányos löveg, s vissza rá
falkában a katyusák...*

*a félelem
mögöttes tartomány, örült sorsvágta
dobog a brjanszki erdőn át, neki
a sírdombhátú végtelennek, apám
szitává sarkantyúzza önszívét,
s a lyukak vérszeplős úrén át
kihullnak a becsavart zászlók, hite
fagytól fekélylő rüggyei, de kihullik
ábrándkoloncaival a száműzött Isten is,
kinek anyám méhe megbujni menedékhely,
ki rajtam ott száját hasít, formálná
tedeumi odúvá, de benne aranypenészt
ereszt a majdani fohász, mert anyám
szíve alatt komoran döngetem burkomat,
mintha gyászdobot és átkozódva születek meg —*

*A halál fókuszában összegyűlt a hold.
Lova éjbenyúló nyakára bukva
röpül apám a brjanszki erdőn át,
a teremtés részvét nélküli csöndjét
fölveri, világba kilökött léteimet
mindhalálig betölti a patazaj.*